

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Martiny Radkove, Ph.D., ve věci žalobce **L. K.**, bytem P. 5, Z. 6, zastoupeného Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Praha 3, Milešovská 6, proti žalovanému **Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy** se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2015 č.j. MSMT-7086/2015-1, ve věci uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2015 č.j. MSMT-7086/2015-1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „UP“ nebo „prvostupňový správní orgán“) ze dne 26.1.2015 č.j. UPOL-829/9410 (dále jen „prvostupňové usnesení“).

Žalobce dne 12.1.2015 požádal UP o uznání jeho zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, a to vzdělání získaného studiem oboru „právo“ na Moskevském institutu podnikatelství a práva (Московский институт предпринимательства и права), se sídlem v Moskvě v Ruské federaci, kde mu byl udělen diplom osvědčující přiznání titulu „bakalář práva“. Žádost byla podána podle § 89 a 90 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVŠ“ nebo „zákon o vysokých školách“).

Prvostupňovým usnesením bylo řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*) zastaveno, neboť bylo zjištěno, že žalobce podal téhož dne 12.1.2015 žádosti o uznání stejného zahraničního vysokoškolského vzdělání rovněž na Masarykovu univerzitu v Brně (*dále jen „Masarykova univerzita“*), na Univerzitu Karlovu v Praze (*dále jen „Univerzita Karlova“*) a na Západočeskou univerzitu v Plzni (*dále jen „Západočeská univerzita“*). Řízení o žádosti bylo proto u UP prvostupňovým usnesením zastaveno pro překážku řízení zahájených u uvedených univerzit ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu. Žalovaný se ztotožnil s uvedeným procesním postupem UP a odvolání žalobce proti prvostupňovému usnesení zamítl a prvostupňové usnesení potvrdil.

B.

V rozsáhlé žalobě žalobce formuloval množství námitek, které soud soustředil do čtyř žalobních bodů:

- 1) žalobci nebylo umožněno v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se před vydáním prvostupňového usnesení, kterým bylo řízení zastaveno, k podkladům rozhodnutí a tím došlo ke zkrácení jeho práv účastníka řízení. Pokud správní orgán neumožní účastníkovi řízení seznámit se s podklady rozhodnutí, není jisté, že skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Pokud § 36 odst. 3 správního řádu stanoví povinnost správního orgánu dát účastníkům správního řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci, nelze obrát „rozhodnutí ve věci“ chápat jako „meritorní rozhodnutí“, jelikož pro takový druh rozhodnutí se používá legislativní termín „rozhodnutí ve věci samé“. Rozhodnutí ve věci je nutné proto interpretovat jako takové rozhodnutí, kterým se řízení u správního orgánu končí. Tímto pojmem jsou tato rozhodnutí odlišena od dílčích rozhodnutí, kterými se řízení nekončí. V té souvislosti citoval žalobce z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.3.2009, čj. 4 As 71/2008-123¹⁾, kde dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že odvolací správní orgán je povinen postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu, i když zjistí okolnost odůvodňující zastavení řízení a řízení končí rozhodnutím o zastavení řízení. Uvedené platí dle žalobce i v případě, že se jedná o skutečnosti známé z úřední činnosti. K tomu žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.2.2010, čj. 1 As 100/2009-129¹⁾. Na základě citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu žalobce uzavřel, že je nepřípustné a v rozporu s právem na spravedlivý proces, pokud orgán veřejné moci autoritativně rozhoduje na základě podkladů, aniž by účastníka řízení

¹⁾ www.nssoud.cz

uvědomil, že jsou součástí spisu. Dle žalobce je zásadní, aby účastník řízení věděl o tom, že určitý podklad je obsahem spisu, nikoli aby obecně věděl o jeho existenci. Porušení povinnosti umožnit účastníkovi seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním je dle judikatury Nejvyššího správního soudu vždy takovou vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.8.2009 č.j. 5 As 2/2009-119¹⁾ a uzavřel, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu je vždy takovou vadou řízení, která mohla mít vliv na rozhodnutí ve věci.

- 2) napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné jednak proto, že se žalovaný nevypořádal s námitkami týkajícími se vymezení předmětu řízení a s důkazními návrhy žalobce, a dále proto, že v něm není řádně vypořádána námitka, že správní spis neobsahuje doklad o existenci jiného probíhajícího řízení, proto prvostupňové usnesení nemá oporu ve spisu. Většina jeho odvolací argumentace směřovala k vymezení předmětu řízení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, přičemž rozsáhle odůvodňoval, z jakého důvodu je předmět každého řízení o uznání totožného zahraničního vzdělání a kvalifikace odlišný. Žalovaný však v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, proč by měl být předmět každého takového řízení stejný. Neuvedl důvody, které by byly způsobilé vyvrátit argumentaci žalobce týkající se vymezení předmětu řízení. Řádným vypořádáním není obecné konstatování, že s výkladem žalobce ohledně předmětu řízení nelze souhlasit. V odvolání rozporoval závěr uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ostravě č.j. 22 A 10/2013-114¹⁾ a navrhoval provedení důkazů. Povinností žalovaného proto bylo, zabývat se takovou argumentací. Není možné pouze odkázat na soudní rozhodnutí, které nebylo vydáno v této věci, jelikož v České republice nemají soudní rozhodnutí precedenční charakter. Mohou tak sloužit pouze na podporu argumentace, avšak prostý odkaz na ně není způsobilý vyvrátit námitky směřující proti správnosti závěrů uvedených v takovém rozsudku. Žalovaný však neuvedl, z jakého důvodu považuje závěry citovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě za správné a odvolací důvody za nesprávné. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, zda provedl žalobcem navržené důkazy a s jakým výsledkem, popřípadě zda je zamítl a z jakého důvodu. To dle žalobce zakládá protiústavnost napadeného rozhodnutí a důvod jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost, případně pro vady řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. V té souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 18.4.2001, sp.zn. I. ÚS 549/2000²⁾. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, zda a kde se ve spisu nachází jakýkoli doklad o jiném probíhajícím řízení. Žalovaný navíc nereagoval na odvolací námitku, že ze skutkového závěru nalézacího správního orgánu uvedeného v prvostupňovém usnesení nevyplývá, že by údajná řízení u jiných správních orgánů byla zahájena dříve, což je nutným předpokladem k naplnění § 48 odst. 1 správního řádu, a tedy i pro možnost aplikace § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu. Pouze opakoval závěr nalézacího správního orgánu, že překážka věci zahájené byla dána tím, že u dalších tří správních orgánů bylo zahájeno řízení o totožném předmětu dne 12.1.2015. Dle žalobce však nelze odvolací námitku odmítnout pouze uvedením opačného tvrzení, aniž by bylo odůvodněno, z jakého důvodu má být právní názor účastníka řízení nesprávný, nebo aniž by byly uvedeny argumenty právní názor odvolatele vyvracející. Dle žalobce je

²⁾ nalus.usoud.cz

odvolací správní orgán povinen zabývat se každou odvolací námitkou nebo uvést takovou argumentaci, která, ač se výslovně konkrétními odvolacími námitkami nezabývá, sama o sobě logickým způsobem vyvrací odvolací námitky. V té souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2009 č.j. 7 Afs 116/2009-70¹⁾.

- 3) žalobce namítal neexistenci překážky litispendence ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu, neboť řízení podle § 89 odst. 1 písm. b) ZVŠ, která byla zahájena u Západočeské univerzity, Univerzity Karlovy, Masarykovy univerzity a Univerzity Palackého nejsou vymezena tímtož předmětem řízení. Předmětem žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace žalobce v České republice bylo porovnání studijního programu absolvovaného žalobcem a studijního programu na příslušné veřejné vysoké škole v České republice, přičemž studijní programy na jednotlivých veřejných vysokých školách v České republice jsou rozdílné. Dle žalobce by se o překážku věci zahájené jednalo pouze v těch případech, jestliže by bylo o uznání požádáno podruhé na stejné veřejné vysoké škole. Uvedl, že se v řízení o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání podle § 89 odst. 1 písm. b) ZVŠ porovnávají dva studijní programy vysokých škol (zahraniční a té, u které se podává žádost) a v té souvislosti jejich podobnost, resp. absence podstatného rozdílu. To, že se porovnává zahraniční studijní program s konkrétním programem na české veřejné vysoké škole, vyplývá již z toho, že rozhoduje veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program. Veřejná vysoká škola rozhoduje proto, že nejlépe zná studijní program, který poskytuje. Studijní programy jsou jedinečné na každé vysoké škole, proto musí být zahraniční studium srovnáváno s konkrétním tuzemským studijním programem vysoké školy, na které je podána žádost. Závěr o porovnávání dvou studijních programů podporuje také znění § 90 odst. 5 ZVŠ, podle kterého veřejná vysoká škola zamítne žádost, jestliže zjistí, že jsou studijní programy v podstatných rysech odlišné. Tento závěr podporuje správní praxe vysokých škol, které porovnávají zahraniční studijní program se svým studijním programem. Žalobce nesouhlasí se soudními rozhodnutími založenými na nesprávné interpretaci § 89 a § 90 ZVŠ, podle nichž není předmětem řízení o uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace porovnání zahraničního studijního programu a studijního programu veřejné vysoké školy, ke které byla žádost podána, nýbrž porovnání zahraničního studijního programu s hrubými rysy společnými všem obdobným studijním programům akreditovaným v České republice. Z toho důvodu je dán totožný předmět řízení, pokud je rozhodováno o uznání totožného zahraničního vysokoškolského vzdělání. Dle žalobce tento výklad odporuje ustálené praxi veřejných vysokých škol, která má vliv na výklad právních norem. Mezi studijními programy jednotlivých veřejných vysokých škol v České republice mohou být z různých důvodů značné rozdíly. Proto je možné, aby jedna veřejná vysoká škola žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání zamítla a druhá to stejné uznala, a přitom by obě rozhodnutí byla správná. To znamená, že je v jednotlivých řízeních odlišný skutkový základ, nejedná se o totožné věci a nemůže tak v řízeních dána překážka věci zahájené. Dále žalobce zpochybňoval závěr učiněný Krajským soudem v Ostravě v rozsudku č.j. 22 A 10/2013-114¹⁾ o posouzení zahraničního studia s hrubými rysy společnými obdobným akreditovaným studijním programům. V té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2015 č.j. 6 As 153/2014-108¹⁾,

podle něhož je předmětem řízení vždy uznání konkrétního vzdělání a pojem „hrubé rysy“ je totožný s pojmem „podstatné rysy“, jejichž nesoulad mezi studijními programy má dle § 90 odst. 5 ZVŠ vést k zamítnutí žádosti. Dle žalobce tak Nejvyšší správní soud zaměňuje a směšuje předmět řízení a uplatněný nárok, tedy dvě rozdílné věci. Předmětem porovnávání jsou obdobné studijní programy, což se nekryje s programy, které se neliší v podstatných rysech, což je užší pojem, který je důležitý až pro samotné rozhodnutí o vydání osvědčení nikoli pro zahájení řízení. Vzhledem k tomu, že pod pojem obdobné studijní programy z důvodu větší obecnosti tohoto pojmu spadají i ty, které se v podstatných rysech od porovnávaného studijního programu odlišují, a tedy se v podstatných rysech odlišují i samy od sebe, nemohou žádné hrubé (podstatné) rysy společné všem obdobným studijním programům uskutečňovaným v České republice ani existovat. Řízení o nostrifikaci totiž bude zahájeno jak ve vztahu k těm (obdobným) studijním programům uskutečňovaným v České republice, vůči kterým bude žádost zamítnuta, tak ve vztahu k těm (obdobným) studijním programům uskutečňovaným v České republice, vůči kterým bude vydáno osvědčení o ekvivalenci. To vyplývá i z názoru Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (přiložené k žalobě), že obdobnými studijními programy jsou například bakalářský studijní program v oboru právo, právní věda, magisterský studijní program v oboru právo, právní věda a bakalářský studijní program v oboru právo a veřejná správa (konkrétně srov.: *„Pojem „obdobný studijní program“ užitý v ustanovení § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách, nelze restriktivně interpretovat jako studijní program totožný nebo studijní program s převahou společných shodných rysů a obsahové náplně“*). Dle žalobce je tak evidentní, že zřejmě i hrubé rysy, jak je měl na mysli Krajský soud v Ostravě v rozsudku č.j. 22 A 10/2013-114¹⁾, se u těchto studijních programů liší, pak tedy nemůže tento pseudonázor některých správních soudů obstát. Připuštění takové argumentace by vyřadilo z používání § 90 odst. 5 ZVŠ, jelikož při ztotožnění termínů obdobné studijní programy a studijní programy mající shodné podstatné rysy by bylo možné řízení o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání rozhodnout pouze vydáním osvědčení (při shodnosti podstatných rysů), nemohla by být žádost zamítnuta, jelikož v případě odlišnosti studijních programů v podstatných rysech (společným všem obdobným studijním programům) by nebylo možné řízení zahájit pro věcnou nepříslušnost a tedy řízení, v němž předpokládá zákon o vysokých školách zamítnutí žádosti, by nemohla být ani zahájena. Dále žalobce namítá, že není pravdou, jak uvádí v odst. 54 rozsudku č.j. 6 As 153/2014-108¹⁾ Nejvyšší správní soud, že pokud se žalobce dovolává legitimního očekávání, je to v rozporu s jeho zájmy. Výhodnost pro žalobce platí toliko za předpokladu, že by se rozhodovací praxe do budoucna skutečně změnila a předmětem řízení by bylo porovnání zahraničního studijního programu s hrubými rysy (společnými prvky) všech obdobných studijních programů v České republice. Tak tomu však není a předmětem porovnávání jsou jednotlivé (jedinečné) studijní programy v celé své šíři. Z toho vyplývá, že každé řízení zahájené u jiné veřejné vysoké školy může dopadnout jinak, s jiným výsledkem (avšak zcela správným u každé vysoké školy). Jelikož i přes intenzivní využívání všech možných prostředků ochrany proti nečinnosti správních orgánů trvá správní řízení o nostrifikaci zahájené v roce 2010 u Západočeské univerzity k dnešnímu dni čtyři a půl roku, bylo by možné očekávat, že pokud by žalobce postupně podával žádosti k jednotlivým veřejným vysokým školám, trval by celý proces kolem dvaceti let, což je vzhledem k účelu

těchto žádostí doba zcela neakceptovatelná. Pokud navíc mluvíme o podobě norem v materiální podobě dotvořené ustálenou praxí správních orgánů, pak nelze dospět k názoru, že takové právní normy platí jen pro někoho. Takový právní výklad koliduje s ústavní zásadou rovnosti před zákonem. Žalobce rovněž namítal, že by nebylo možné řízení zastavit i z dalšího důvodu. Oprávnění zastavit správní řízení má správní orgán dle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu z důvodu uvedeného v § 48 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno: „*Zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.*“ Z toho vyplývá, že musí již v době zahájení řízení probíhat (existovat) řízení zahájené v totožné věci a z téhož důvodu. V daném případě byla žádost k UP jako prvostupňovému správnímu orgánu podána dne 12.1.2015 a k dalším třem správním orgánům měla být údajná podána rovněž dne 12.1.2015. Správní orgány neuvádí, že by byla údajná další řízení zahájena dříve, což je nutná podmínka pro aplikaci § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu. Správní řízení tedy nebylo možné zastavit z důvodu, že ze skutkového závěru správních orgánů nevyplývá, že by údajná řízení u jiných správních orgánů byla zahájena dříve. Žalovaný sice argumentuje ve smyslu, že překážku věci zahájené tvoří sobě navzájem všechna současně zahájená řízení, a tedy všechna současně zahájená řízení musí být zastavena, což je zcela zřejmě absurdní výklad, jdoucí proti smyslu institutu překážky věci zahájené, jejímž smyslem je, aby byla zastavena později zahájená totožná řízení a aby tak jedno řízení proběhlo, nikoli aby byla zastavena všechna zahájená řízení. Pokud správní orgán neoznačí alespoň jedno řízení, které má proběhnout a nebude zastaveno pro překážku věci zahájené, a které je tedy tím, které tvoří pro jiné řízení překážku věci zahájené, nemůže jiné řízení zastavit. Tvořit překážku řízení nemohou tři řízení, vždy jím může být jen jedno řízení, kde překážka řízení shledána není. Existenci žádného takového řízení žalovaný neuvádí.

U dnešního jednání žalobce poprvé namítl, že pokud bylo zahájeno řízení současně u čtyř vysokých škol a pokud by tu současně snad měla být čtyři totožná řízení (s čímž ovšem nesouhlasí), mělo být postupováno podle § 11 odst. 2 správního řádu, k čemuž však nedošlo.

Dále uvedl, že pro obor právo a právní věda existují toliko všeobecné standardy společné všem studijním programům, obsažené v nař. vl. č. 274/2016 Sb., jinak žádné standardy oboru právo a právní věda neexistují.

C.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) UP vydala rozhodnutí procesního charakteru, nikoliv rozhodnutí ve věci samé. Neseznámení s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí procesního charakteru nezpůsobuje vadu řízení mající za následek nezákonnost vydaného usnesení. Odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29.7.2014 č.j. 29 A 5/2013-141¹⁾ s tím, že tam soudem posuzovaný skutkový stav byl obdobný skutkovému stavu v této právní věci, kdy žalobce podal ke čtyřem správním orgánům tutéž žádost. Uvedeným rozsudkem bylo rozhodnuto o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.7.2012 č.j. MSMT-31371/2012-30-300, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Masarykovy univerzity v Brně ze dne 1.6.2011

č.j. MU/34925/2011/RMU, kterým byla zamítnuta žalobcová žádost ze dne 4.3.2011 o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získané ve studijním oboru „Právo“, specializace „Právo a právní věda“ na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě. V rozsudku je v souvislosti s porušením postupu podle § 36 odst. 3 správního řádu uvedeno: *„Soud je toho názoru, že toto pochybení žalovaného nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Je totiž nutno přihlídnout ke smyslu uvedeného ustanovení a okolnostem dané věci. Smyslem ustanovení je, aby účastník mohl uplatnit své procesní návrhy, aby rozhodnutí následně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V předmětné věci se žalobce nemohl seznámit s podklady rozhodnutí, které mu nepochybně byly známy a nebylo možno vyvrátit ani zpochybnit jejich existenci. Byť by tedy žalobce byl po seznámení s těmito podklady aktivní, z jeho dalších podání není zřejmé, že by hodlal vyvracet skutečnost, že před tím, než podal žádost u Masarykovy univerzity, podal žádost u Západočeské univerzity v Plzni. Z jeho podání je zřejmé, že uvedený skutkový stav nijak nerozporuje, nesouhlasí však s právním hodnocením žalovaného. Právní hodnocení však bylo až obsahem napadeného rozhodnutí, proti kterému žalobce podal žalobu. Soud tedy uzavírá, že uvedené pochybení žalovaného spočívající v porušení § 36 odst. 3 správního řádu nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.“* Dle žalovaného se lze nezákonnosti rozhodnutí z uvedeného důvodu domáhat jen v případě skutečností nových, které účastníku řízení do té doby nebyly známy. V daném případě se však o skutečnosti žalobci neznámé nejednalo. Žalobce podáním žádostí s kopiemi požadovaných dokumentů o zahraničním vysokoškolském vzdělání na další tři veřejné vysoké školy [u nichž se předpokládá věcná příslušnost ve smyslu § 89 odst. 1 písm. b) ZVŠ k posouzení a rozhodnutí o žádosti] byl prokazatelně seznámen s tím, že předmětná řízení byla na příslušných veřejných vysokých školách zahájena (§ 44 odst. 1 správního řádu) a že probíhají.

- 2) rozhodnutí obou stupňů byla odůvodněna dostatečně a námitky žalobce byly vypořádány řádně a následně vyhodnoceny jako neodůvodněné. Nesouhlas žalobce s jejich vypořádáním nelze zaměřovat za nezákonnost rozhodnutí z důvodu nevypořádání se s námitkami. Za nedůvodnou označil žalovaný námitku, že prvostupňové usnesení nemá oporu ve spisu, když správní spis neobsahuje doklad o existenci jiného probíhajícího řízení. V prvostupňovém usnesení je jasně uvedeno, že UP bylo sděleno, že 12.1.2015 žalobce podal tutéž žádost u všech čtyř vysokých škol.
- 3) žalobce odůvodňuje souběžné podání žádostí tím, že bakalářské studijní programy v oblasti práva akreditované na všech čtyřech univerzitách se podstatně liší, tudíž každé správní řízení vychází z jiného skutkového stavu věci, protože jím absolvovaný zahraniční studijní program je v daném řízení porovnáván se zásadně odlišným akreditovaným českým studijním programem. Dle obsahu žalobcovy žádosti byl jím absolvovaný zahraniční studijní program zaměřen na „studium obecného českého práva“, studium „nebylo zaměřeno na žádnou partikulární oblast práva, nejednalo se tedy o právní specializaci“. Dle žalobce nejsou na veřejných vysokých školách totožné dva studijní programy (bakalářské v oblasti práva), proto může dojít k tomu, že se zahraniční (bakalářský) studijní program bude podstatně lišit od konkrétního bakalářského studijního programu některé z uvedených veřejných vysokých škol a žádost bude jednou z nich zamítnuta, zatímco jinou veřejnou vysokou školou bude žádosti vyhověno

a vzdělání uznáno. Tato žalobcová argumentace neobstojí, neboť účelem ustanovení § 48 odst. 2 a § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu je v zájmu právní jistoty předejít vydání dvou či více rozhodnutí v téže věci. V případě zamítavého rozhodnutí může účastník řízení podat žádost na jinou věcně příslušnou veřejnou vysokou školu a zahájit správní řízení, v němž bude jeho žádost posuzována v novém řízení. Na základě citovaných ustanovení umožňuje správní řád v souladu se zásadou právní jistoty zastavit již zahájené řízení, je-li v téže věci před jiným správním orgánem již zahájené řízení. Obdobná situace ve fázi odvolání odůvodňující zastavení řízení je upravena v § 90 odst. 4 správního řádu. Dle tohoto ustanovení odvolací správní orgán v zájmu hospodárnosti správní řízení zastaví, aniž by se musel zabývat všemi námitkami účastníka řízení a vypořádat se s nimi. K takové situaci v daném případě došlo, když žalovaný obdržel další odvolací spisy od tří dalších univerzit a byl seznámen s tím, že žalobce ve stejný den podal totožné žádosti na všechny věcně příslušné veřejné vysoké školy a byla na nich zahájena správní řízení. Žalovaný odkázal na § 8 odst. 1 správního řádu, podle kterého je dotčená osoba povinna správní orgány bezodkladně upozornit na skutečnost, že současně probíhá více postupů, které souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Odkázal rovněž na § 11 odst. 2 správního řádu, podle kterého se provede v takovém případě řízení u správního orgánu, u něhož byla podaná první žádost nebo který z moci úřední učinil úkon jako první. Dle žalovaného se ve všech zahájených správních řízeních jednalo o totožný předmět řízení, totožný důvod, totožného žadatele a přiznání totožného oprávnění (uznání zahraničního vzdělání za rovnocenné vzdělání absolventa bakalářského studijního programu v oboru „právo“). Existence tzv. překážky litispendence ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu, která vedla podle § 60 odst. 1 písm. e) správního řádu k zastavení řízení, byla jednoznačně prokázána. Žalovaný vycházel při rozhodování ze skutkového stavu věci, o němž neměl pochybnosti, proto postupoval podle § 90 odst. 5 správního řádu. V té souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.6.2013 č.j. 6 Ads 139/2012-58¹⁾. Závěrem žalovaný uvedl, že dne 3.8.2015 pod čj. MSMT-8257/2015-1 rozhodl o zrušení usnesení Masarykovy univerzity a vrácení věci k novému projednání. Řízení na Masarykově univerzitě jako jediné nebylo stiženo překážkou litispendence, neboť v době rozhodování o odvolání byla již pravomocně ukončena žalovaným řízení zahájená na Západočeské univerzitě (rozhodnutím ze dne 7.4.2015, čj. MSMT-8256/2015-1), UP (rozhodnutím ze dne 7.4.2015, čj. MSMT-7086/2015-1) a Karlově univerzitě (rozhodnutím ze dne 10.4.2015, čj. MSMT-8255/2015-1), a to rozhodnutími, jimiž byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena prvostupňová rozhodnutí.

K podpoře svých závěrů žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20.9.2016 č.j. 57 A 72/2015-94¹⁾ v identické věci žalobce proti Západočeské univerzitě v Plzni, s nímž se plně ztotožnil.

D.

Zdejší krajský soud již o věci rozhodoval rozsudkem ze dne 8.9.2016 č.j. 65 A 28/2015-49¹⁾, ten však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017 č.j. 10 As 304/2016-58¹⁾ a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

E.

Krajský soud proto znovu přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí.

Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

F.

Žalobce podal dne 12.1.2015 v souladu s § 89 a § 90 ZVŠ UP žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, které, jak uvedl v žádosti, získal studiem v akreditovaném oboru „právo“ na Moskevském institutu podnikatelství a práva (uvedena adresa v Moskvě), který je součástí vysokoškolského vzdělávacího systému Ruské federace, za což mu byl udělen diplom VBA 0573711 ze dne 25.9.2009, reg. č., který osvědčuje, že mu byl přiznán rozhodnutím Státní závěrečné komise titul „bakalář práva“. V žádosti je dále uvedeno, že studium probíhalo v prezenční formě a trvalo čtyři roky (2005 – 2009). Jednalo se o studium obecného českého práva, nebylo zaměřeno na žádnou partikulární oblast práva, nejednalo se tedy o právní specializaci. Studijní program nebyl v podstatných rysech odlišný od obsahově obdobného studijního program uskutečňovaného Právnickou fakultou UP.

Obsahově totožné žádosti podal žalobce téhož dne 12.1.2015 na Univerzitu Karlovu, Masarykovu univerzitu a Západočeskou univerzitu. Všemi čtyřmi univerzitami byla řízení o jednotlivých žádostech zastavena podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu s odkazem na § 48 odst. 1 správního řádu pro překážku řízení zahájených o téže žádosti u jiného správního orgánu.

Žalobce podal proti prvostupňovému usnesení odvolání. V odvolání argumentoval obdobně jako v žalobě.

Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové usnesení, když dospěl k závěru, že *„12.1.2015 byla zahájena správní řízení s totožným předmětem řízení a z téhož důvodu na čtyřech veřejných vysokých školách, což bránilo pokračovat v dalším řízení před těmito správními orgány.“*

G.

Krajský soud předepisuje, že žalobce v žalobě nesouhlasí a polemizuje se závěry učiněnými Krajským soudem v Ostravě v rozsudku ze dne 15.5.2014 č.j. 22 A 10/2013-114¹⁾, jímž byla zamítnuta žaloba téhož žalobce proti rozhodnutí téhož žalovaného ze dne 25.7.2012, čj. MSMT-31538/2012-30/300, kterým bylo zrušeno rozhodnutí UP ze dne 28.4.2011 č.j. 109/2011, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získaného v oboru Právo na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě, resp. její organizační složce Mezinárodním institutu podnikatelství a práva, s.r.o., a řízení bylo žalovaným

zastaveno pro překážku věci zahájené, když žalovaný v odvolacím řízení zjistil, že se žalobce se svými žádostmi obrátil nejen na UP, ale i na Západočeskou univerzitu, Univerzitu Kalovu a Masarykovu univerzitu, přičemž prvá z těchto žádostí byla podána u Západočeské univerzity. Kasační stížnost podanou proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25.2.2015 č.j. 6 As 153/2014-108¹), jehož závěry žalovaný v žalobě rovněž zpochybňuje.

K závaznosti a aplikaci judikatury se Nejvyšší správní soud mimo jiné vyslovil v rozsudku ze dne 11.12.2008 č.j. 8 As 31/2008-72¹), kde uvedl: „*Jakkoliv v českém právním řádu nepůsobí rozsudky jako precedent ve smyslu závazné normy pro rozhodování v obdobných případech, odráží námitka stěžovatele určité nepochopení funkce judikatury. Přes nedostatek formální závaznosti má i v českém právním řádu rozhodovací činnost soudů význam překračující její závaznost v konkrétní rozhodované věci. Pokud by soudy předchozí judikaturu zcela ignorovaly, pak by se dostávaly do rozporu s hodnotami právní jistoty, předvídatelnosti práva a ochrany důvěry v konzistentní soudcovské rozhodování [srov. např. Kühn, Z., Bobek, M., Polčák, R. (eds.) Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou, Praha, 2006, Auditorium, str. 113 an.]. Rozhodnutí vrcholných soudů, jakkoliv nemají precedenční účinky, je třeba respektovat v případech, kdy soud posuzuje skutkově i právně analogickou věc. Třebaže jde o rozhodnutí v jednotlivé konkrétní věci, zpravidla působí i jako interpretační vodítko při rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech.*“

V daném případě posuzuje 65. senát zdejšího krajského soudu skutkově i právně analogickou věc, tj. zákonnost zastavení řízení o žádosti žalobce o uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace podané k UP, za situace, kdy byly současně podány totožné žádosti ke třem dalším veřejným vysokým školám v České republice. Pro aplikaci konkrétních závěrů učiněných 22. senátem zdejšího soudu a Nejvyšším správním soudem v obdobné výše citované věci, není rozhodné, že byly v daném případě žádosti podány v jeden den na čtyři veřejné vysoké školy a v tam posuzované věci byla v pořadí první žádost podána k Západočeské univerzitě a 22. senát rozhodoval o zákonnosti zastavení řízení o žádosti následně podané k UP. Nyní rozhodující 65. senát se s dílčími závěry učiněnými v citovaných rozhodnutích 22. senátu zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a nemá důvod se od nich odchýlit.

Krajský soud dále uvádí, že vzhledem k obsáhlé argumentaci žalobce v žalobě vycházel při posouzení důvodnosti žaloby ze zásad plynoucích z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, který např. i v citovaném rozsudku ze dne 25.2.2015 č.j. 6 As 153/2014-108¹) uvedl, že „*povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Zejména*

u velmi obsáhlých podání by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení.“ V nyní posuzované právní věci krajský soud zformuloval četné námitky uplatněné v rozsáhlé žalobě do tří žalobních bodů, ke kterým zaujal následující stanovisko.

H.

Žalobní bod 1) není důvodný.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Uvedené ustanovení správního řádu navazuje na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle něhož „každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.“

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že prvostupňový správní orgán postupoval po podání žádosti žalobcem dne 12.1.2015 v souladu s § 8 správního řádu, podle něhož *„správní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které probíhají současně a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Na to, že současně probíhá více takových postupů u různých správních orgánů nebo u jiných orgánů veřejné moci, je dotčená osoba povinna správní orgány bezodkladně upozornit. Správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy.“* Prvostupňový správní orgán v součinnosti s Univerzitou Karlovou, Masarykovou univerzitou a Západočeskou univerzitou po podání žádosti žalobcem zjistil, že byly téhož dne 12.1.2015 podány k těmto správním orgánům žalobcem totožné žádosti. Na tuto skutečnost žalobce v žádosti neupozornil, jak předpokládá § 8 odst. 1 věta druhá správního řádu. Na základě uvedeného zjištění rozhodl prvostupňový správní orgán o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu s odkazem na § 48 odst. 1 správního řádu, aniž by žalobce ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámil.

Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí se podle § 36 odst. 3 správního řádu vztahuje na „rozhodnutí ve věci“. Vzhledem ke smyslu a účelu tohoto ustanovení navazujícího na čl. 38 odst. 2 Listiny a vzhledem k charakteru procesních rozhodnutí se právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vztahuje jen k rozhodnutí o předmětu řízení. Dle názoru zdejšího soudu však má rozhodnutí o zastavení řízení vydané ve formě usnesení povahu „rozhodnutí ve věci“, neboť se jím řízení končí (viz Vedral, J., Správní řád, komentář, II. vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, s. 406). Pokud prvostupňový správní orgán neseznámil žalobce před vydáním rozhodnutí o zastavení řízení s podklady pro toto rozhodnutí, porušil § 36 odst. 3 správního řádu.

Následně bylo proto nutné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. posoudit, zda mohlo mít toto porušení ustanovení o řízení před správním orgánem za následek

nezákonné rozhodnutí o věci samé, tedy nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce.

V daném případě se nejednalo o situaci, kdy by nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, které by byly mimo dispozici žalobce jako účastníka řízení, znemožnila přizpůsobit jeho procesní obranu v daném řízení. Žalobce podal současně čtyři v podstatě totožné žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ke čtyřem veřejným vysokým školám. Tuto skutečnost ve správním řízení ani nyní v soudním řízení nezpochybnil. Netvrdil, že současně čtyři shodné žádosti ke čtyřem veřejným vysokým školám nepodal. Naopak v žalobě argumentoval ve prospěch tohoto postupu, když zpochybňoval totožnost předmětu řízení v případě každé z těchto žádostí a neexistenci překážky zahájení řízení, jak bude dále uvedeno. Obsah všech čtyř žádostí byl žalobci znám. Ve smyslu § 8 odst. 1 správního řádu v souvislosti s podanou žádostí žádnou z vysokých škol neupozornil, že současně podal i další žádosti, tedy, že probíhá více takových postupů u různých správních orgánů, přesto, že o této skutečnosti věděl. Žalobce rovněž věděl, resp. nezpochybňoval, že jeho čtyři žádosti ke čtyřem veřejným vysokým školám byly jím označeným adresátům doručeny. Jediné, co žalobci nebylo v této souvislosti známo, byla prezentační razítka příslušných vysokých škol na jednotlivých žádostech, tedy údaj o jejich přijetí příslušnou vysokou školou. Neznalost této skutečnosti a komunikace mezi čtyřmi oslovenými veřejnými vysokými školami nemohla žalobce zkrátit na jeho právu bránit se proti zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 48 odst. 1 správního řádu. Nemohla zvrátit závěr prvostupňového správního orgánu, resp. žalovaného, že zahájení řízení o uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace téhož žadatele u dalších tří veřejných vysokých škol brání vedení řízení o uznání téhož zahraničního vzdělání a kvalifikace téhož žadatele u UP. Skutkový stav, ze kterého prvostupňový správní orgán vycházel, vylučoval, že by žalobce mohl jakýmkoli svým stanoviskem učiněným po seznámení se s uvedenými podklady pro rozhodnutí tento závěr prvostupňového správního orgánu zvrátit. Krajský soud proto uzavírá, že jakkoli došlo k porušení práva žalobce na seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, nemohlo ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. toto porušení ustanovení o řízení mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud se ztotožňuje s žalobcem v tom, že porušení povinnosti umožnit účastníkovi seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním je dle judikatury Nejvyššího správního soudu vždy takovou vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Právě z tohoto důvodu soud, jak je výše uvedeno, posuzoval, zda v daném případě uvedená procesní vada mohla mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, resp. napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že tomu tak v daném případě není. Odkazuje-li žalobce v souvislosti s porušením § 36 odst. 3 správního řádu na rozsudky Nejvyššího správního soudu, pak tento odkaz na žalobcem označené rozsudky Nejvyššího správního soudu není případný. V té souvislosti krajský soud cituje z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2015 č.j. 6 As 153/2014-108¹⁾, kde Nejvyšší správní soud k obdobné argumentaci žalobce uvedl: *„Závěry vyslovené v označené judikatuře se vztahují k situaci, kdy buď na základě týchž skutkových zjištění byl nadřízeným soudem v řízení dle občanského soudního řádu vysloven jiný právní závěr, aniž by účastníkům byla dána možnost předložit nové, ve vztahu k takovému*

závěru relevantní důkazy, nebo tento závěr vycházel ze skutečností (resp. důkazů) s nimiž nebyl účastník seznámen, přitom tento postup měl vliv na výsledek rozhodnutí ve věci samé (event. byl dotčen výrok o nákladech řízení).“ Uvedené platí i pro judikaturu citovanou žalobcem v žalobě v této právní věci.

I.

Ani žalobní bod 2) není důvodný.

K němu se v této konkrétní věci vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.3.2017 č.j. 10 As 304/2016-58¹⁾, když uvedl:

„[6] Jedinou otázkou tohoto případu je, zda rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné. Krajský soud totiž dovodil nepřezkoumatelnost z celkem tří důvodů. Prvně měl za to, že se stěžovatel nedostatečně vypořádal s výtkou, že univerzitní správní spis neobsahuje doklad o tom, že na žádost žalobce současně probíhá stejné řízení u jiné univerzity. Dále prý neozřejmil, proč bylo řízení v posuzované věci stíženo překážkou litispendence pro existenci identického řízení u jiných univerzit. Stěžovatel se ani nevypořádal se všemi důkazními návrhy.

[7] Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

[8] NSS předepisuje, že orgány veřejné moci jsou v obecné rovině povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit. To nicméně nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou jednotlivou námitku vznesenou v podání (srov. přiměřeně v jiných žalobcových věcech již citovaný rozsudek ESLP ze dne 19.4.1994, Van de Hurk v. Nizozemí, stížnost č. 16034/90, § 61). Orgán veřejné moci může v odůvodnění svého rozhodnutí prezentovat názor odlišný od názoru žalobce a ten přesvědčivě zdůvodnit. S námitkami se tak, byť implicitně, vypořádá. Absence výslovné či vyšperkované odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění napadeného rozhodnutí proto bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zejména u velmi obsáhlých podání by tento přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Proto postačí, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně dle okolností případu je akceptovatelná i odpověď implicitní [srov. např. rozsudek NSS ze dne 21.12.2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, resp. nález ze dne 10.12.2014, sp. zn. IV. ÚS 919/14 (N 225/75 SbNU 521), věc Lenka Cínková, bod 13]. Orgány veřejné moci nepochybně, pokud „nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [viz nález ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), věc M. CAMBELL & SONS LIMITED, bod 68, srov. též rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43, věc To & Mi Vdf., bod 41, a další]. K přezkoumatelnosti rozhodnutí je třeba, aby z argumentů odůvodnění rozumně plynuly skutkové a právní závěry soudu nebo jiného orgánu.

[9] V posuzovaném případě sice odůvodnění napadeného rozhodnutí není ideální, není však ani nepřezkoumatelné. Stěžovatel naplnil základní požadavky na odůvodnění rozhodnutí. Krajský soud na toto rozhodnutí nahlížel příliš formalisticky, byť sám na s. 4 rozsudku prohlásil, že se vznesenými námitkami se orgány veřejné moci mohou vypořádat i implicate.

[10] Dle krajského soudu se stěžovatel nedostatečně vypořádal mj. s námitkou, že ve správním spise vedeném Univerzitou Palackého v Olomouci chybí doklad o jiných řízeních probíhajících v téže věci. Napadené rozhodnutí tedy považoval za nepřezkoumatelné.

[11] NSS s tímto závěrem nesouhlasí. Byť se stěžovatel adresně nevyjádřil k dokladu o jiných řízeních, který by byl založen v univerzitním spisu, na s. 3 a 4 napadeného rozhodnutí jasně vysvětlil, že tyto doklady (odvolací spisy v jiných totožných věcech) měl k dispozici v průběhu řízení o odvolání. Správní řízení ovládá zásada jednoty řízení před správním orgánem I. stupně a odvolacím správním orgánem. Odvolací řízení proto tvoří s řízením prvoinstančním jeden procesní celek (§ 36 odst. 1 správního řádu). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se navzájem doplňují (srov. též rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25, bod 14). I proto mohl stěžovatel v této věci doplnit dokazování univerzity odkazem na správní spisy ve věcech jiných žádostí téhož žalobce a v reakci na tuto odvolací námitku uvést, z jakých podkladů při rozhodování o odvolání vycházel. Právě s ohledem na zásadu jednoty správního řízení nelze stěžovateli vyčítat, že v napadeném rozhodnutí žalobci neodpověděl přesně na jeho námitku, ale trefně podotkl, že podklady k zastavení řízení disponoval on jakožto odvolací správní orgán. Stěžovatelovo rozhodnutí tedy nemůže být v tomto rozsahu nepřezkoumatelné.

[12] Navíc, jak konstatoval i krajský soud, součástí univerzitního spisu byl doklad o e-mailu, kterým pracovnice Západočeské univerzity v Plzni informovala kolegy z ostatních univerzit, že tato univerzita dne 12. 1. 2015 obdržela žádost žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského studia získaného na Moskevském institutu podnikatelství a práva.

[13] Jako druhý důvod nepřezkoumatelnosti stěžovatelova rozhodnutí krajský soud označil vypořádání námitky, že vedle posuzovaného případu neprobíhala řízení s totožným předmětem, tudíž sporné řízení nemohlo být stiženo překážkou litispendence.

[14] Stěžovatel v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že z odvolacích spisů celkem čtyř univerzit, zejména z téměř identického textu podaných žádostí (v textech žádostí byl změněn pouze adresát – příslušná vysoká škola) doložených identickými zahraničními dokumenty o získaném vzdělání jednoznačně vyplývá, že dne 12. ledna 2015 byla zahájena správní řízení s totožným předmětem řízení a z téhož důvodu na čtyřech vysokých školách, což bránilo pokračovat v dalším řízení před těmito správními orgány. Dále svůj názor o totožnosti předmětu řízení podepřel odkazem na rozsudek ze dne 25. 7. 2012, čj. 22 A 10/2013-114, v němž Krajský soud v Ostravě neshledal skutkovou odlišnost mezi jinými identickými žádostmi žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání.

[15] Není tedy pravda, že odvolací námitku k překážce litispendence stěžovatel vypořádal pouhým konstatováním, že žalobcem navržený výklad pojmu překážky věci zahájené se týká pojmu upraveného jiným právním předpisem a v jiném řízení, netýká se správního řádu a správního řízení. Subjekty a předměty občanského soudního řízení jsou odlišné od správního řízení a taktéž principy obou řízení se liší. Stěžovatel v hrubých rysech odpověděl na žalobcem vznesenou odvolací námitku

ohledně výkladu překážky věci zahájené a otázky totožnosti vícerych řízení o uznání vzdělání v jeho věcech. Byť odůvodnění jeho rozhodnutí neodpovídá podrobnosti žalobcovy argumentace, nelze napadené rozhodnutí posoudit jako nepřezkoumatelné. Navíc měl krajský soud v této věci přihlídnout i ke specifickým tohoto případu. Žalobce totiž jednoznačně musel již z předcházejících (obdobných) sporů s různými univerzitami (a se stěžovatelem) vědět, že předmět řízení o žádostech je totožný a že řízení bude pro existenci překážky litispendence zastaveno. Tento závěr mu ostatně NSS s náležitou mírou detailu vysvětlil již v rozsudku ze dne 25. 2. 2015, čj. 6 As 153/2014-108, bod 55.

[16] Konečně krajský soud stěžovateli vytkl způsob, jakým se vypořádal s důkazním návrhem žalobce, uplatněným v odvolání. Žalobce se totiž v odvolání domáhal, aby stěžovatel prokazoval svou ustálenou správní praxi v oblasti uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání. Chtěl, aby stěžovatel dokazoval jednak předcházejícími rozhodnutími vydanými v jeho věci, jednak studijními plány právnických fakult tří univerzit a Nostrifikačním řádem Univerzity Palackého v Olomouci.

[17] V napadeném rozhodnutí stěžovatel vysvětlil, že jiná správní rozhodnutí, na která žalobce v odvolání odkázal, se týkala žádostí o uznání zahraničního (ukrajinského) vysokoškolského vzdělání, jež měl totožný žalobce získat na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě. S těmito důkazními návrhy se stěžovatel vypořádal dostatečně. Přitom opomněl výslovně objasnit, proč není třeba provádět zbylé důkazní návrhy. V tomto konkrétním případě však bylo zjevné, že žalobcem vznesené důkazní návrhy se vůbec netýkají skutečností, které měly prokázat. Nostrifikační řád ani studijní plány právnických fakult tří univerzit nemohou samy o sobě nic vypovídat o správní praxi v oblasti uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání. To by snad mohly jen ve spojení s odkazovanými rozhodnutími ve věcech uznání ukrajinského vysokoškolského vzdělání. Tato rozhodnutí v jiných věcech nicméně nemohla, jak přesvědčivě vyložil stěžovatel, žádnou správní praxi prokázat. Odkazovaná rozhodnutí byla vydána za diametrálně odlišné situace. V těchto jiných věcech totiž stěžovatel zjistil, že žalobce podal více stejných žádostí až ve fázi odvolacího řízení; přitom na rozdíl od nynějšího případu byla žádost prvně doručena Západočeské univerzitě v Plzni. Za této souhry okolností proto nebylo nezbytně třeba, aby stěžovatel vedle argumentace k návrhu na dokazování označenými správními rozhodnutími ozřejmil také to, proč nebylo třeba dokazovat nostrifikačním řádem či studijními plány právnických fakult.

[18] Navíc NSS souhlasí se stěžovatelem, že rozsudek ze dne 29. 7. 2015, čj. 1 As 22/2015-143, v jiné věci téhož žalobce se vskutku vyjadřoval k pochybení jiného krajského soudu, který se tehdy zcela opomněl vypořádat se všemi žalobcem vznesenými důkazními návrhy. Proto se nemůže jednat o totožnou situaci, jak nesprávně konstatoval krajský soud.“

Uvedenými závěry Nejvyššího soudu je zdejší soud vázán (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), pročež uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným není.

J.

Důvodným podepsaný soud neshledal ani žalobní bod 3).

Podle § 48 odst. 1 správního řádu „zahájení řízení u některého správního orgánu brání tomu, aby o téže věci z téhož důvodu bylo zahájeno řízení u jiného správního orgánu.“ Podle odstavce 2 tohoto ustanovení „přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.“ Podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu „řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže zjistí překážku řízení podle § 48 odst. 1.“

Žalobce namítá nezákonnost zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu pro neexistenci překážky litispendence ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu, neboť řízení podle § 89 odst. 1 písm. b) ZVŠ, která byla zahájena současně u čtyř veřejných vysokých škol, nejsou vymezena tímtož předmětem řízení, přičemž nesouhlasí se závěry učiněnými o této otázce 22. senátem zdejšího soudu v rozsudku ze dne 15.5.2014 č.j. 22 A 10/2013-114¹⁾ a následně Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25.2.2015 č.j. 6 As 153/2014-108¹⁾. Žalobce uvádí argumenty, které dle jeho názoru svědčí o nesprávném posouzení této otázky uvedenými soudy. Krajský soud v této souvislosti připomíná, že závěry jmenovaných soudů v uvedených rozsudcích souvisí s posouzením v podstatě totožného skutkového stavu, kdy žalobce podal více žádostí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace získaného na vysoké škole spadající pod školský systém Ukrajiny. Rozdíl byl pouze v tom, že žádosti nebyly podány současně, jako v daném případě, ale postupně, přičemž první byla podána k Západočeské univerzitě. V uvedených rozsudcích byla posuzována obdobná argumentace žalobce, jakou uplatnil i nyní v žalobě. S tam přijatými závěry se zdejší krajský soud ztotožňuje a nemá důvod se od nich odchýlit, když s argumenty žalobce nesouhlasí.

Uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace je upraveno v § 89 odst. 1 písm. b) ZVŠ, kde je stanoveno, že na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program. Smyslem této právní úpravy je umožnit absolventovi zahraniční vysoké školy uznání jeho vzdělání a kvalifikace v České republice, aby tak měl stejný přístup k zaměstnání jako absolvent, který dosáhl srovnatelného vysokoškolského vzdělání v České republice. Podstatné je, že existuje pouze jedno veřejné subjektivní právo na uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice. Toto veřejné subjektivní právo žadatel uskutečňuje cestou podání žádosti k některé z veřejných vysokých škol v České republice. Smysl uvedené právní úpravy je naplněn uznáním zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace u jedné veřejné vysoké školy v České republice. Obdobně je tomu při absolvování jedné z veřejných vysokých škol v České republice, kdy absolventi určitého oboru jedné veřejné vysoké školy v České republice mají rovné postavení jako absolventi stejného oboru na jiné veřejné vysoké škole v České republice, tedy rovné postavení pokud jde o získání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice. Z toho plyne, že není možné podat současně žádosti na čtyřech veřejných vysokých školách a domáhat se věcného projednání všech čtyř žádostí a že totéž zahraniční vzdělání nelze téže osobě uznat vícekrát.

Podle § 90 odst. 5 ZVŠ „zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech

odlišné, žádost o uznání zamítne.“ V žalobě žalobce zpochybňuje argumentaci 22. senátu zdejšího soudu obsaženou v rozsudku ze dne 15.5.2014 č.j. 22 A 10/2013-114¹), který totožnost předmětu řízení spatřoval ve srovnání tzv. „hrubých rysů“ dvou studijních programů. Nejvyšší správní soud k tomu v citovaném rozsudku ze dne 25.2.2015 č.j. 6 As 153/2014-108¹), v té souvislosti zdůraznil, že „pro rozhodnou otázku – totožnost předmětu řízení (řízení o žádosti o uznání vysokoškolského vzdělání a kvalifikace) – je podstatné, že ze smyslu a účelu plyne, k čemu institut uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace slouží, co má být výsledkem kladného rozhodnutí o žádosti, a že konkrétní zahraniční vzdělání lze uznat pouze jednou (což je v posuzované věci nesporné). Na základě čeho a jakým způsobem správní orgány při posuzování žádosti samé rozhodují, není relevantní. Argumentace krajského soudu vztahující se k otázce srovnávání jednotlivých studijních programů v hrubých rysech reaguje na žalobní námitky, za klíčové označující porovnávání studijního programu školy zahraniční a té, u které se podává žádost. Ve vztahu k otázce litispendence jde o tzv. obiter dictum napadeného rozhodnutí.“ Nejvyšší správní soud k odmítavé argumentaci takového srovnání žalobcem v citovaném rozsudku dále uvedl, že 22. senát zdejšího soudu vycházel z § 90 odst. 5 ZVŠ, z něhož vyplývá, že žádost lze zamítnout pouze tehdy, pokud jsou studijní programy odlišné v podstatných rysech, což odpovídá pojmu „hrubé rysy“, jenž použil krajský soud ve své argumentaci. Dle Nejvyššího správního soudu: „Na tom nemění nic ani skutečnost, že jako podklad pro srovnání používá veřejná vysoká škola svůj vlastní studijní program. Výsledek řízení však musí být u každé veřejné vysoké školy, uskutečňující obdobný studijní program v České republice, vždy stejný, neboť jde o srovnání se standardem požadovaným pro akreditaci studijního programu v České republice, zamítnutí žádosti proto připadá v úvahu při zjištění podstatných rozdílů osvědčených vysokoškolskou kvalifikací zahraniční oproti požadavkům na získání takové kvalifikace v České republice.“ Žalobce v žalobě nesouhlasí ani s touto argumentací Nejvyššího správního soudu. Nyní rozhodující 65. senát proto v souvislosti s vypořádáním obdobných námitek nyní v žalobě uvádí, že je podstatné, jak opakovaně zdůraznil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku, že otázka způsobu srovnávání jednotlivých studijních programů „je předmětem případného soudního řízení, v němž by bylo napadáno rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti, nikoliv v předmětné věci, kde je přezkoumáváno procesní rozhodnutí založené na existenci překážky řízení. Jestliže krajský soud tímto způsobem vypořádal námitky v žalobě vznesené a neztotožnil se s nimi, nelze v tom spatřovat „překvapivost“ rozsudku.“

Namítá-li žalobce v této souvislosti, že pro obor právo a právní věda existují toliko všeobecné standardy společné všem studijním programům, obsažené v nař. vl. č. 274/2016 Sb., jinak žádné standardy oboru právo a právní věda neexistují (kdy toto tvrzení podpořil i odpovědí žalovaného na žádost o poskytnutí informace ze dne 22.2.2017, která byla čtena k důkazu u dnešního jednání), krajský soud setrvává na názoru 22. senátu zdejšího soudu, že tu musejí být (byť expressis verbis nevyjevené, proto dle žalobce toliko imaginární či virtuální) hrubé (podstatné) rysy společné všem studijním programům v oboru právo a právní věda akreditovaným v České republice. V opačném případě by totiž bylo nutno ad absurdum připustit, že akreditace pro obor právo a právní věda by mohl dosáhnout i studijní program zaměřený ve skutečnosti např. výlučně na kartografii. Takový výklad považuje podepsaný soud za neúnosný.

Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku ze dne 25.2.2015 č.j. 6 As 153/2014-108¹⁾ rovněž zabýval námitkou žalobce týkající se údajné ustálené praxe správních orgánů při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, aniž by dělal jakékoliv závěry o tom, zda taková praxe existuje či nikoliv, a uvedl: „I kdyby se vycházelo z premisy, že praxe srovnávání jednotlivých studijních programů v podrobnostech (rozhoduje-li o žádosti veřejná vysoká škola...) existuje, nemohlo tím být založeno legitimní očekávání ohledně možnosti řízení zastavit, pokud je žádost podána současně u několika správních orgánů. Jak bylo již nastíněno, pro posuzovanou otázku existence (či neexistence) překážky litispendence totiž není podstatné, jak konkrétně probíhá proces uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a na základě čeho správní orgán rozhoduje, ale podstatné je, co je předmětem řízení. Za předmět řízení pak nelze považovat způsob, jakým správní orgány rozhodují. Předmětem řízení je obsah žádosti, resp. výsledek, kterého se žadatel domáhá, tedy co je v řízení sledováno. Totožnost předmětu řízení pak zakládá skutečnost, že v řízení má být obecně uznáno, jestli je konkrétní zahraniční vzdělání (kvalifikace) rovnocenné obdobným studijním programům uskutečňovaným na území České republiky. Zkráceně řečeno, předmětem řízení je v daném případě vždy uznání konkrétního vzdělání stěžovatele. Pokud žalovaný a krajský soud shodně tvrdí, že totéž zahraniční vzdělání nelze téže osobě uznat vícekrát, tudíž nemůže o žádosti o uznání téhož zahraničního studia běžet více řízení zároveň, musí jim zdejší soud přisvědčit.“

K tomu podepsaný soud uzavírá, že bylo o žádosti žalobce rozhodnuto procesně, řízení bylo zastaveno pro překážku věci zahájené, překážku litispendence. Soudem je posuzována zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, nikoli otázka ustálené praxe správních orgánů při rozhodování o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a praxe v České republice, která nesouvisí s posouzením existence či neexistence překážky litispendence, ale může mít vliv na meritorní posouzení žádosti, resp. na zákonnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti.

Jak již bylo uvedeno, žadatel nemůže podat žádost o uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace v České republice u několika veřejných vysokých škol současně. Pokud však by byla jedna jeho žádost příslušnou veřejnou vysokou školou zamítnuta, nebrání mu překážka věci rozhodnuté, aby postupně podal žádosti u dalších veřejných vysokých škol. Překážka věci rozhodnuté nastává až kladným rozhodnutím o žádosti [obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2008, č.j. 6 As 12/2008-73¹⁾], dle kterého „správní řád zakládá překážku řízení pouze v případě, že právo již bylo přiznáno nebo povinnost uložena (v totožné věci); pokud byla žádost (návrh) účastníka řízení zamítnuta, nejedná se o rozhodnutí, kterým by právo „bylo přiznáno“. Správní řád dokonce v ust. § 101 písm. b) výslovně předvídá vedení nového řízení a vydání nového rozhodnutí, pokud bude vyhověno žádosti, která byla dříve zamítnuta. Překážka věci rozhodnuté je tedy ve správním řízení formulována poměrně úzce.“]. Tyto závěry jsou akceptovány také odbornou veřejností, která uznává, že „ne každé pravomocné rozhodnutí má ovšem účinky překážky věci pravomocně rozhodnuté. Takovou překážku netvoří např. rozhodnutí o zamítnutí žádosti o přiznání nějakého práva“ (VEDRAL, Josef. Správní řád: komentář. 2. vyd. Praha: RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, 2012. 1448 s. ISBN 978-80-7273-166-4. S. 502). Žalobce tak nebyl zastavením daného řízení

zkrácen na svém veřejném subjektivním právu žádat o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice, když bylo jedno ze čtyř řízení o žádosti současně podané s dalšími třemi žádostmi ke čtyřem veřejným vysokým školám zastaveno. Napadené rozhodnutí, kterým bylo prvostupňové usnesení potvrzeno, proto neshledal krajský soud nezákonným.

Žalobce dále namítal, že nebylo možné řízení zastavit za situace, kdy byly podány všechny čtyři žádosti téhož dne 12.1.2015. Dle žalobce musí již v době zahájení řízení probíhat (existovat) řízení zahájené v totožné věci a z téhož důvodu. Správní orgány neuvádí, že by byla údajná další řízení zahájena dříve, což je nutná podmínka pro aplikaci § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu.

Soud se proto následně zabýval otázkou, zda došlo či nedošlo zastavením řízení u UP k porušení veřejného subjektivního práva žalobce, aby jedna ze čtyř současně podaných žádostí ke čtyřem veřejným vysokým školám byla projednána věcně.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 3.8.2015 č.j. MSMT-8257/2015-1 bylo zrušeno usnesení Masarykovy univerzity ze dne 13.1.2015, č.j. MU-IS/2291/2015/190616/RMU-2, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu zastaveno Masarykovou univerzitou řízení o žádosti žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice podané 12.1.2015. Žalovaný vzhledem k tomu, že byly všechny čtyři žádosti ke čtyřem veřejným vysokým školám podány též den 12.1.2015, aniž by na příslušném prezentačním razítku byl uveden čas doručení každé z nich, postupoval při posouzení překážky věci zahájené dle časového pořadí, v jakém mu byla doručena odvolání proti jednotlivým prvostupňovým usnesením o zastavení řízení s tím, že tři usnesení potvrdil a v pořadí čtvrté (usnesení Masarykovy univerzity) zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 30.3.2015 č.j. MSMT-7086/2015, které nabylo právní moci 7.4.2015, potvrdil usnesení UP ze dne 26.1.2015 č.j. UPOL-8929/9410. Rozhodnutím ze dne 30.3.2015 č.j. MSMT-8256/2015, které nabylo právní moci 7.4.2015, potvrdil usnesení Západočeské univerzity ze dne 30.1.2015 č.j. ZCU 000763/2015. Rozhodnutím ze dne 3.4.2015 č.j. MSMT-8255/2015-1, které nabylo právní moci dnem 10.4.2015, potvrdil usnesení Univerzity Karlovy ze dne 3.2.2015, č.j. UKRUK-299/15/DVHa. Nabytím právní moci uvedených prvních tří rozhodnutí žalovaného byla řízení o žádostech zastavena. Tím byla pro řízení o žádosti žalobce podané 12.1.2015 u Masarykovy univerzity odstraněna překážka současně zahájených dalších tří správních řízení (viz § 48 odst. 1 správního řádu) s tím, že o žádosti žalobce v České republice bude rozhodnuto touto veřejnou vysokou školou. Na základě tohoto zjištění dospěl podepsaný soud k závěru, že k porušení veřejného subjektivního práva žalobce na projednání jeho žádosti zastavením řízení u UP nedošlo.

Pro posouzení překážky zahájeného řízení o téže věci z téhož důvodu u jiného správního orgánu, která brání vedení řízení, měl být, jak namítá žalobce, ve smyslu § 48 odst. 1 správního řádu podstatný okamžik podání žádosti u jednotlivých veřejných vysokých škol. Žalobce podal žádosti poštou a všechny čtyři

byly doručeny příslušné vysoké škole dne 12.1.2015. Na prezentačních razítkách jednotlivých vysokých škol je uvedeno pouze datum, nikoliv čas, kdy byla žádost doručena. Nelze proto posoudit, v jakém pořadí byly jednotlivé žádosti podány. Jistě by bylo vhodné, aby měly veřejné vysoké školy jako správní orgány časové razítko, jak je tomu např. u soudu, kde by byl uveden nejen den, ale i čas podání, a to pro přehlednost čas vyjádřený nejen hodinou, ale i minutami. Žalovaný proto rozhodoval za situace, kdy bylo nutno chránit veřejné subjektivní právo žalobce na to, aby jedna ze čtyř žádostí byla věcně projednána a při tom mu byly předloženy správní spisy, které obsahovaly pouze den doručení příslušné žádosti a nebylo tak možné stanovit nějaké kritérium pro časové rozlišení posloupnosti jejich podání. Žalovaný na místo, aby prováděl rozsáhlé dokazování ohledně pořadí, ve kterém byly žádosti podány a řízení zahájena, zvolil kritérium naprosto logické a hospodárné pro stanovení té veřejné vysoké školy, která o žádosti žalobce věcně rozhodne, a to kritérium pořadí, ve kterém k němu byla doručena jednotlivá odvolání proti prvostupňovým usnesením. Na základě uvedeného postupu nebyl žalobce zastavením řízení u UP, jehož zákonnost nyní podepsaný soud posuzuje, zkrácen na svém veřejném subjektivním právu, aby byla jedna z jeho žádostí věcně projednána.

Pokud žalobce v této souvislosti poprvé u dnešního jednání namítl, že v této situaci mělo být postupováno podle § 11 odst. 2 správního řádu, této žalobní bod byl uplatněn po lhůtě pro podání žaloby, protože se jím nemůže krajský soud zabývat (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.). Toliko obiter dictum tak lze uvést, že i kdyby této námitce soud přisvědčil, nebylo by to důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Podle § 11 odst. 2 správního řádu je-li místně příslušných více správních orgánů a nedohodnou-li se jinak, provede řízení ten z nich, u něhož jako prvního byla podána žádost nebo který z moci úřední učinil úkon jako první. V ostatních případech nebo nelze-li podmínky místní příslušnosti určit, určí místní příslušnost usnesením nejbližše společně nadřízený správní orgán. Není-li takového orgánu, určí místní příslušnost usnesením ústřední správní úřad, do jehož působnosti rozhodovaná věc náleží.

Citované ustanovení upravuje postup završený tím výsledkem, že z více příslušných orgánů je vybrán jeden, který bude o věci rozhodovat. Účelem tohoto ustanovení je zabránit situaci, aby o téže věci rozhodovalo více správních orgánů.

Právě tohoto účelu bylo postupem žalovaného dosaženo, proto – i kdyby byl tento postup shledán jako postup odporující § 11 odst. 2 správního řádu – by nemohl být žalobce uvedeným postupem zkrácen na svých právech (§ 65 odst. 1, 2 s.ř.s.); případná nesprávnost tohoto postupu pak ani není s to přivodit nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.].

K.

Žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným, a proto byla žaloba podepsaným soudem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

Pro úplnost podepsaný soud dodává, že po korekci svých názorů, jak byly provedeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017 č.j. 10 As 304/2016-58¹⁾, plně sdílí závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20.9.2016 č.j. 57 A 72/2015-94¹⁾.

L.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky.

To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 23. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu